

SZABOLCSI ERZSÉBET

Légvárak felé, félúton...

Éveink sorfalat állnak,
födetlen fővel vonulnak a percek,
míg eltelik néhány évad... Hol is?
Az ég hamuszín zsinórpaddlásáról
lassan ereszkedik ránk
holnapok foltos hálója.
Vergődő éj takar.
Késik a feloldozás.

Álmokkal ébredek

Néha álmokkal ébredek:
holdas távolokat képzelek
kinyújtott kezem közelébe,
játszom felhőtlen eget,
sűrű napsütésben ragyogó mosolyt.
Játéka vagyok rejtőző vágynak,
s tarka álmaim csalfán vágynak
új erek lüktető örömére,
új dalok szenvedélyes ritmusára.
Játszik velem tünékeny pillanat,
s mire visszamosolyognék,
összetört babaként fájok
lázálmok poros polcain...

Őszi hexameterek

Rebben a lenge levélke keringve leválva az ágról,
napfény csillan; a harmatcsepptől fénylik a fű is.
Bús ragyogással festi vörösre az ősz ma a tájat,
hús csenedet betakar, gyönyörűség halk dala pendül.

Tovább...

Szürke homályba süllyed a nap,
s néha már álmodni sem jó.
Emlékektől nehéz minden sóhaj.
Óhajok szálltak holdas esteken,
s belevesztek a menetelő percek
igaz lüktetésébe.
Ma, tegnap, tegnapelőtt, rég.
Hársak, fűzek, pipacsos rétek
dalát hozta a szél felém,
s néha kivirultak, majd dalba fúltak a vágyak.
Mert néha másfelé kanyarog a folyó,
árnyak lesnek az ösvényt szegélyző
tüskés bokrok indái közül.
Csipkerózsika vár, vár,
s elfut mellette az élet.
Szárnyaló csodákban hittem
őszinte gyerekkoromban,
kerestem istent, embert, társat,
virágot, lepkét; színes felhők
kápráztattak, miközben
talpam alatt suhant az út.
Színes kavicsok, kövek,
sziklák, kerestek.
10, 30, 50... Szállnak felettem
vándorló évek.
Csak nézek, előttem rügyek
pattannak, s nőnek délceg fává,
bimbók nyiladoznak,
ébrednek virággá.
Csapongok tovább - vergődő lepke -
titkok felhői alatt,
egyre közelebb a röghöz.